

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΟΝΟΣ 2009

(Επιλεγμένα ποιήματα)

Τι Εμοί και σοί, γύναι;

Στο γάμο της Κανά υστερήσαντος του οίνου

τόλμησα να πω κι εγώ μια γνώμη

για το κρασί. Σου θύμιζα έτσι

μόνο για μια φορά την ύπαρξη μου

τη θυσία της άμωμης σύλληψης

την αξιοπρέπεια του Ιωσήφ

τα λίγα ταπεινά

που μια παρθένα κι ένας ξυλουργός

μπορούσαν να διδάξουν σ' ένα νήπιο

έστω και θείο.

Αργότερα μας πίκρανες με τη φυγή Σου

κανένα μήνυμα δεν πήραμε για χρόνια

ώσπου όταν γύρισες λαμπρός

ήσουν απόμακρος

σαν να 'χες κάτι από θεό.

Ύστερα ήρθαν τα μαρτύρια

οι προπηλακισμοί κι η σταύρωση Σου —

σταύρωση και για μένα

όπως ή ανάσταση Σου

και δική μου ανάσταση.

Αν όμως τόσους αιώνες

βλέπεις σε κάθε εικόνα μας

να Σε κρατώ στην αγκαλιά μου λυπημένη

δεν είναι μόνο ο πόνος

για τα εγκόσμια βάσανα Σου

όσο η απέραντη πικρία για κείνο το εν Κανά:

«Γυναίκα, τι σχέση έχω με σένα Εγώ;» —

πικρία όχι Θεομήτορας

όχι αγίας καν

μονάχα μάνας.

Ένα κερί

Αυτό το κερί που άναψα

περαστικός από τον οίκο σου

δεν είναι η προσευχή μου

για να Σε φθάσει εκεί ψηλά

ούτε βεβαίως καμιά ελπίδα

που εναπέθεσα σε Σένα.

Η καθαρότητα της ύλης του

δε συμβολίζει το ακηλίδωτο

της πρόθεσής μου

κι η μαλακή υφή του

καθόλου δεν υπόσχεται

την εύπλαστη μεταστροφή μου

στη μετάνοια

όπως οι αλληγορίες εγγράμματων πιστών Σου

ξέρουν να τυλίγουν.

Μπορεί να μοιάζει μ' όλα τ' άλλα

όμως αυτό

ανάφτηκε για να σου πει

πως ευτυχώς

στέκομαι εδώ αβοήθητος

και πως ακόμα

όσο μπορώ

θα λάμπω.

Καθώς πλησιάζει η ώρα

Λένε πως πλησιάζει η ώρα

κι ίσως να 'ναι αλήθεια.

Ποιος όμως πρέπει να κριθεί;

Μήπως κι εμείς που ζήσαμε

μόνο με το άκουσμα των πρώτων Σου θαυμάτων;

Εκείνους μόνο γιατρέψες

για να πιστέψει τώρα ο κόσμος

των υγείων σε Σένα.

Εκείνους μόνο

γιατί εμείς που ακολουθήσαμε

στρατιές στρατιών

ανάπηροι της Ιστορίας

ζήσαμε

άλλοι μέσα στις μάταιες προσευχές

κι άλλοι μέσα στον πόνο απεγνωσμένοι.

Ουδέτερος ελεήμων σαν ελπίδα ωχρή

μας άφησες να σε αντικαταστήσουμε:

Είμαστε προ της κρίσεως υπερήφανοι

γιατί το θαύμα ήταν πως ζήσαμε

χωρίς το θαύμα.

Προπατορικό

Αυτός ο όφιος που έφθασε στην πόλη μας

μ' ένα ακέραιο μήλο κατακόκκινο για μας

πέρασε απαρατήρητος.

Κανείς δεν το δοκίμασε

κανείς δε σκέφτηκε ούτε καν

να μπει στον πειρασμό της γεύσης του.

Βαρύ και ναρκωμένο πια το φίδι

έχει κουλουριαστεί στη μέση της πλατείας

χωνεύοντας το μήλο

αφού θα 'πρεπε

κάποιος να 'χε πεισθεί

και να δαγκώσει.

Ο Λάζαρος μετά το θαύμα

Φρόντισες μέσα κι έξω από τη Βηθανία

όλοι να μάθουν την ανάστασή μου.

Τώρα, θύμα ενός θαύματος, για χρόνια περιφέρομαι

έναν ρακένδυτο που τον κοιτούν όλοι φιλύποπτα

αν πρέπει να τον πάρουν για τρελό ή να τον πιστέψουν.

Μα κι ο ίδιος πια δεν ξέρω τι, ποιος είμαι

χωρίς καν συγγενείς και φίλους που όλοι φοβηθήκαν

ή ζήλεψαν για τους δικούς τους- ποιος να ξέρει;

Ενώ Εσύ, ιδανικός Εσύ μες στην ανάστασή Σου

οριστική, γεμάτη δόξα κι ύμνους όπου γης

ποτέ δεν σκέφτηκες τι απέγινε

ο υπό αίρεση και προθεσμία αναστημένος Σου.

Ω ναι, δεν έπρεπε στο «Δεύρο έξω» να υπακούσω

μα την ειρηνική μου οδό αποσύνθεσης ν' ακολουθήσω

ταπεινά, σαν τους κοινούς θνητούς.

Τώρα σε τι Δευτέρα Παρουσία να πιστέψω

σε τι ανάσταση νεκρών

ανάμεσα σ' εξαίρεση ζωής

και στον κανόνα του θανάτου;

Και τέλος

πού να βρω δύναμη προτού πεθάνω να πεισθώ

ότι στ' αλήθεια και για πάντα

θα πεθάνω;

Γιάννης Βαρβέρης, Ο άνθρωπος μόνος, Εκδ. Κέδρος 2009

και

Γιάννης Βαρβέρης, Ποιήματα Β' 2001-2013, εκδόσεις Κέδρος, 2013

Αναδημοσίευση: www.e-keimena.gr

